

CERKVENI GLASNIK

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Izhaja zadnjo soboto v mesecu za naslednji mesec. — Posamezna številka 1.— Din

LETO 1939

JULIJ

ŠTEV. 7

Misijonski teden

obhajamo v Tržiču že več let okoli praznika slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda. To praznovanje mora biti za nas praznovanje zahvalne radosti. Radovati se moramo velike sreče, ker smo brez kakšnih svojih zaslug člani sv. katoliške vere in Cerkve.

»Sin božji je prišel na svet, da poišče in reši, kar je izgubljenega« (Luka 19, 10). Kot zadnjo svojo prošnjo in naročilo svoje volje na zemlji daje misijonsko zapoved: »Pojdite po vsem svetu in

oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu!« (Marko 16, 15.)

Upoštevajmo božjega Sina in njegovo delo ter naročilo!

Molimo v misijonske namene!

Za misijone pa tudi žrtvujmo!

Oglasile se bodo tudi letos požrtovalne nabiralke po družinah, da darujemo svoj letni dar v vzvišeni namen! Odprimo srce in roke! Bog bo vračal in blagoslavljal!

Nova zastava Marijine družbe žena

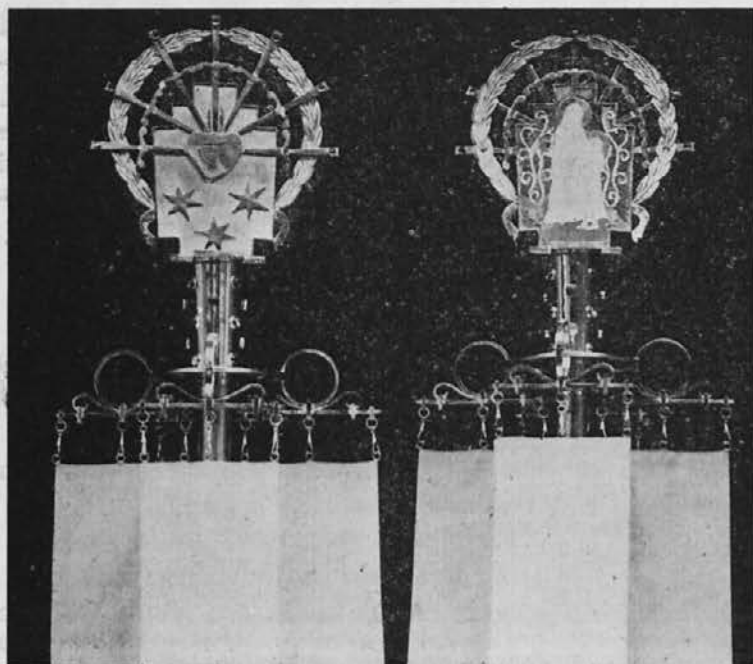
Marijina družba žena je bila ustanovljena v Tržiču 14. novembra 1912. Dne 15. avgusta 1915 se je pa vršil že slovesen blagoslov nove, prve, zastave. To blagoslovitev opisuje v župnijski kroniki prvi voditelj in ustanovitelj družbe, pokojni g. župnik Potokar, tako-le:

»Žene, zbrane v družbi Marijini so nabrale v teku nekaj mesecev 700 kron za novo zastavo. Zastavo je izvršila gospa Ana Hofbauer iz Ljubljane in je lično delo s podobama žalosine Matere božje in sv. Ane. Žene so okrasile z veneci in cvetlicami župno cerkev za 15. avgust, ko so prišli presvitli gospod knez in škof dr. Anton Bonaventura Jeglič blagosloviti novo zastavo. Že prej ta večer so spovedovali od pol petih popoldne do tričetrt na eno v noči, na praznik zjutraj pa od štirih do devetih. Ob desetih so imeli pridigo in g. župnik je v navzočnosti g. knezoškofa pel slovesno sv. mašo.

Ob tričetrt na tri popoldne so se zbrale na župnijskem dvorišču Marijine družbe in sicer: dekliški iz Križev in Tržiča z zastavama, ženske pa iz Križev, Loma in domača. Sprevod, z beloblečenimi deklicami, z zavito zastavo, kumico go. trgovko Ivano Vidmarjevo in duhovščino, se je pomikal v krasno, električno razsvetljeno, cerkev. Tu so imeli govor presvitli g. knezoškof, nato so pa blagoslovili zastavo. Želje so zabili g. knezoškof, g. župnik, kumica Vidmar, prednica družbe Schweiger in pa prednica dekliške Marijine družbe gđc. Pirc Zofija. Kumica je pripela zastavi krasen trak s primernim napisom, v vrednosti 190 kron. Nato so imeli presvetli g. knezoškof še pete litanije Matere božje.

Lepo in dragoceno zastavo si je torej družba kmalu nabavila. Veliko je bila že doslej v rabi. Saj je bila razvita pri mnogih svečanostih doma in tudi na

Kongres Kristusa Kralja v Ljubljani je letošnja največja in najbolj važna verska prireditev. Poskrbimo, da prinese duhovnih koristi tudi naši župniji. Molimo v ta namen in pripravljajmo se, da gremo v dneih od 25. do 30. julija v Ljubljano.

raznih shodih drugod. Posebno velikokrat je že spremljala tudi umrle članice na zadnji poti. Obilna uporaba se je pričela zastavi poznati in pred par leti smo jo že hoteli izročiti temeljiti popravili. Pa je bilo to odsvetovano. In še eno posebnost je imela ta zastava: le malo je bilo doslej tako močnih članic v družbi, da bi jo lahko nosile pri raznih obhodih. Zato je moral prijemat zadnja leta zanjo kar redno mož. Ob evharističnem kongresu v Ljubljani, kjer je bilo vspolno zastav ženskih družb, je bil to kar edinstven primer. Ostane ta zastava še častitljiva lastnina in prvi vidni znak družbe. Žvesto jo hoče družba čuvati in še bodoče članice naj ob njej mislijo na požrtvovalnost tistih, ki so jo z velikimi žrtvami oskrbeli!

Dne 30. aprila je pa sedanji župnik, ki je voditelj družbe, prinesel v eni sami roki, ženam k shodu novo zastavo. Malo začudenja je to že povzročilo. Saj je za novo zastavo zaznal samo odbor družbe, a šele isti dan pred večernicami. Pri tem shodu je bila že blagoslovljena. Kumovale so vse članice.

Kakšna je? Nekaj novega in posebnega. Načrt je naredil zanjo g. profesor v Zavodu sv. Stanislava Stanko Kreger, izdelal pa jo je pasar Janez Drnovšek. Obstoja prav za prav samo iz na-

stavka, na katerem je na eni strani srce s sedmimi meči, na drugi strani pa podoba sv. Ane. Lepo sta s tem izraženi patroni družbe. Posuti kamni, držaji za trakove in druga izdelava, vse to napravi zastavo izredno, pa lahko, umetniško in razumljivo.

Z veseljem in razumevanjem so jo žene sprejele in na praznik sv. Florijana so šle z njo že za procesijo. Omenil je pa župnik pred blagoslovitvijo, da je zaenkrat pač njegova, četudi jo družbi rad — posodi. Neljube bi bile kakšne zbirke od osebe do osebe. A sklenil je že odbor pred shodom, ko je za zastavo zaznal,

da se vrši za odkup kar darovanje pri prihodnjem shodu.

Zastava je stala 2.575 din. Pri darovanju, ki se je vršilo po shodu 11. junija, so pa darovale članice 2.550 din. Nekateri so dale svoj dar še pozneje, nekatere se še oglašijo in s tem bomo poravnali tudi stroške za izreden kovček, v katerem bo nastavek hranjen. Vsa čast ženam, ki so tako hitro in s takim veseljem nabavile zastavo, katero nosijo lahko same!

Ob izrednih prilikah bomo rabili tudi še staro zastavo. Častitljiva je in zbrala je že lepo število krščanskih žena v svoje okrilje. Saj šteje družba 244 članic. Članice, izredne po številu, izredne po dveh zastavah, naj bodo izredne tudi po lepem življenju in vplivu na krščansko življenje po družinah naše župnije!

Tožili so me — farani . . .

Teh vrst pa ne pišem rad. A jih moram, ker potrebujejo mnogi jasnosti. Zadeva, ki je postala naenkrat javna tajnost, naj bo javno pojasnjena!

Lastni farani so me tožili. Prav na svoj god bi bil moral stati ali sedeti na tržiskem sodišču . . . Dne 6. junija sem

prejel kuverto modre barve od sodišča in se predno sem plačal pošto pristojbino in kuverto odprl, mi je nekdo pokazal, da taka kuverta pomeni tožbo.

Nisem šel 13. junija na sodišče. Peljal sem se raje z dvema duhovskima tovarišema na Brezje. In sklenil sem, da se drugič raje odpeljem še kam bolj daleč, če me še kdaj farani tožijo. Umaknil sem tožbo, pa mi to ni v sramoto! Pojasnilo bo o tem pričalo.

Tržič je delavski okraj in razumljivo je, da imamo v takem kraju dosti delavskih organizacij. Večkrat sem že komu izrekel pohvalno besedo, da razne organizacije dobro vplivajo in odganjajo zlasti surovost. Pohvalno namreč lahko zapišem, da tekom trinajstletnega službovanja v Tržiču še nisem naletel na kakšno izrazito surovost. Jasno je pa, da se duhovniki moramo brigati zlasti za organizacije, ki so v skladu z našim poklicem in ki večajo in utrjujejo katoliške vrste.

Ko sem prišel v Tržič, in še potem nekaj let, je jako lepo delovala Jugoslovanska Strokovna Zveza (JSZ). Razmahnila se je ta organizacija tako, da je bilo kar do 500 članov, ki so plačevali članarino. Vprašal sem takoj prve dni svojega bivanja v Tržiču, če bo treba pri tej organizaciji kaj sodelovati, pa mi je bilo rečeno, da je organizacija sama v sebi lepo urejena, vodijo jo preizkušeni delavski borci in duhovnike organizacija pač upošteva in spoštuje, kaj posebne skrbi in dela pa duhovnikom ne nalaga. Res, tako je šlo nekaj let.

Še v dobi g. kaplana Zakrajška je pa centrala JSZ v Ljubljani ostala naenkrat brez duhovnega voditelja in tudi v delavskih krogih so pričeli duhovniki tožiti, da niso več tako dobrodošli v vrstah te organizacije. Na nekem občnem zboru v Ljubljani je tedaj tržiška skupina z g. kaplanom Zakrajškom bičala nezdrave razmere, ki so nastale, toda brezuspešni so bili ti tržiški in tudi glasovi drugih delavskih prijateljev. Pokazal je pa tedaj Tržič, da spoštuje svoje duhovnike in tržiška skupina JSZ se je od tedaj duhovnikov pričela še bolj oklepiti ter je zlasti upoštevala svojega velikega prijatelja g. Viktorja Zakrajška. Še po njegovem odhodu v skopljansko škofijo je romalo marsikatero

pismo v zadevi JSZ za njim v Južno Srbijo.

Prav v tisti dobi se je obrnila JSZ v Tržiču tudi na župnika, naj jim oskrbi kje primerne prostore. Po dolgem uganjanju in razmišljanju, smo tedaj prezidali dvorano v Rokodelskem domu. Tu je dobila JSZ prav lep prostor za seje. Tudi v drugem je bila tržiška JSZ vedno podpirana in gojila je le eno željo: pri centrali JSZ v Ljubljani in v splošni organizaciji naj se vse lepo urejeno razvija. V tem čakanju je pa sklenila tržiška skupina, da se razvija po svoje, gledajoč predvsem lastno urejenost in tržiške razmere.

Prišel je nesrečni predilniški štrajk leta 1956. Bil je pač najtežja postavka v vrstah tržiškega delavstva v zadnjih desetletjih. Ne bom odpiral ran, ki so bile zasekane tedaj delavskemu stanu in vsemu Tržiču. Smisel in duh za organizacijo katere koli barve je pa tedaj v Tržiču dobil novo mejo. Vse organizacije so številčno propadle. Ne samo predilničarji, tudi delavci drugih tovarnen, so pričeli obračati organizaciji hrbet, ali so pa ostali le člani na papirju. Te tržiške razmere in splošna neurejenost v JSZ je povzročila, da je tedaj tržiška skupina JSZ prenehala plačevati članarino centrali JSZ v Ljubljani. Tržiška skupina je zahtevala urejenost odločno in kazala je s tem pravega duha.

Urejenosti pa kar ni hotelo biti. Centrala je ostala brez duhovnega vodje. Mnogi dobrohoteči so imeli svoja posvetovanja in stavili so svoje želje in zahteve, pa nov tir se kar ni hotel pojaviti, oziroma pravega starega razpoloženja v organizaciji kar ni hotelo biti. Tržiški člani so ostali zvesti stari tradiciji in bolelo jih je, da v celotni organizaciji ni pravega življenja in razvoja. Čakala je pa tržiška skupina toliko časa, da je nazadnje imela le še peščico članov, ki so redno plačevali članarino.

Katoliški delavski voditelji so skušali dolgo časa urediti organizacijo JSZ, želelo je to članstvo v vseh skupinah, in storjenega je bilo marsikaj. Krekova organizacija naj bi živela in delovala po preizkušenih katoliških načelih in ustrezala naj bi katoliškemu delavcu naše dobe. Ker je bilo pa to le nemoogoče doseči in je bilo čakanja že kar preveč, zato je nastala nova delavska

organizacija Zveza Združenih Delavcev (ZZD).

Vse dobre nove stvari najdejo v Tržiču takoj odmev. Z organizacijo ZZD smo pa čakali. Nihče jo ni hotel usiljevati. Zlasti se ne bo mogla nikdar ta organizacija ponašati s tem, da jo je priklinal v življenje v Tržiču kakšen duhovnik. Ustanovitelj te nove delavske organizacije je namreč v Tržiču — tržiška skupina JSZ, oziroma njen tedanji odbor, ki je edini JSZ v Tržiču tiste dni predstavljal. Na ustanovnem obecnem zboru, ki se je vršil 9. I. 1959 je predsednik skupine JSZ Klofutar Franc podal izjavo odbora, da ves prestopa v novo organizacijo ZZD. Člani odbora so bili na obecnem zboru navzoči, nihče ni temu ugovarjal. Vsak je menil, da je doba neorganizacije tržiškega katoliškega delavstva s tem minila in pričakoval je vsak enotnosti in razmaha v novi organizaciji, porojeni po premisleku, čakanju in v pravi skrbi za delavski stan.

Tržiška skupina JSZ je pa imela tudi nekaj premoženja. Že stari delavski borci so ga hranili in čuvali, da bi ga tržiški delavec užival v težkih dneh. Celo v dneh štrajka leta 1936, je bilo to premoženje ocvano, ko so mnogi člani s številno družino morali iskati pomoči drugje. Brez prigovarjanja kakšnega duhovnika je sklenil odbor JSZ izjavo o tem premoženju in prinesli so jo dne 27. decembra 1958 predsednik, tajnik in blagajnik v župnijski urad s tremi hranilnimi knjižicami vred, katerih vrednost je znašala din 10.058,61. Še nekaj več je znašala ta vrednost, ker knjižicam niso bile prav tiste dni ugotovljene narastle obresti. Ta izjava se glasi dobesedno tako-le:

Strokovna skupina Jugoslovanske Strokovne Zveze v Tržiču.

I z j a v a.

Krajevni odbor skupine JSZ v Tržiču je na svoji seji 26. XII. 1958 sklenil, da v slučaju razpada, ukinitve ali razpusta centrale JSZ v Ljubljani, oziroma skupine JSZ v Tržiču, pripada vsa imovina, to je ves inventar in vsa gotovina strokovne skupine v Tržiču, tistemu društvu oziroma organizaciji, katera se bo pokazala, da dela v korist in v interesu tržiškega katoliškega delavstva. Dokler

pa te ni, pripada vsa imovina tržiškemu župnemu uradu.

Da je bil ta sklep pravomočen, potrjujejo podpisi navzočih odbornikov: Klofutar Franc, l. r.; Prešern Franc, l. r.; Jakopič Franc, l. r.; Jerman Jernej, l. r.; Dacar Rudolf, l. r.; Rožič Ivan, l. r.; Debeljak Ivan, l. r.; Potočnik Janez, l. r.; Stefančič Andrej, l. r.

Da je ta izjava točen prepis sklepa v sejnem zapisniku skupine JSZ v Tržiču, potrjujejo in jamčijo:

Klofutar Franc, t. č. predsednik; Jerman Jernej, t. č. blagajnik; Dacar Rudolf, t. č. gospodar; Prešern Franc, t. č. tajnik.

Večkrat je že kdo kaj zaupal tržiškemu župnijskemu uradu in s tem tržiškemu župniku. Vesino in točno je bila vedno zaupana naloga opravljena. Če bi tu ne bilo vestnosti in poštenja, kje naj pa bo! V imenu župnijskega urada, katerega je omenjala izjava JSZ, sem prevzel izjavo in knjižice s kratko pripombo, da ustrežem točno željam. Zahvalil sem se za zaupanje in prijateljsko smo se poslovili.

Nenadoma je bila ustanovljena v Tržiču organizacija ZZD. Na ustanovnem obecnem zboru sem bil navzoč. Poudaril sem potrebo in moč organiziranega katoliškega delavstva in izrazil željo po enotnosti vseh tržiških katoliških vrst. Končno sem vprašal, če je le morda še kdo proti ustanovitvi ZZD, ki bo prevzela v svoje okrilje katoliške delavce v Tržiču. Nihče se ni javil proti in vsak je bil prepričan, da bo od tega dne dalje tržiško katoliško delavstvo imelo svoje zatočišče le v organizaciji ZZD.

Oglašali so se pa kmalu pritajeni glasovi, kaj bo s premoženjem JSZ. Nekaterim sem pojasnil, da knjižice čakajo vidnih znakov delavske organizacije, »katera se bo pokazala, da dela v korist in v interesu tržiškega katoliškega delavstva«. Bil sem navzočen pri neki seji ZZD, kjer so se menili odborniki, da bo treba nabaviti razne knjige in druge potrebščine. Izrecno sem izjavil: »Na to ne mislite, da bi mogli uporabljati sedaj premoženje, ki je hranjeno v župnijskem uradu. Če ste v zadregi, Vam osebno kaj podarim ali posodim, one knjižice pa čakajo, katera organizacija bo res katoliški pokret v Tržiču pod-

pirala. Nihče ni temu ugovarjal in tudi nihče ni zahteval kaj od premoženja, ki je bilo hranjeno v župnijskem uradu.

Naenkrat smo pa čuli, da hoče imeti JSZ svoj občni zbor. Po nekajkratnih poskusih se je res vršil v gostilni Perko. Čul sem, da so za ta občni zbor poskrbeli tudi nekateri, ki so prej sklepali, da odbor JSZ prestopa v ZZD.

V četrtek 25. marca 1959 smo imeli v Tržiču duhovniki dosti opravka, da smo spovedali vse učence in učenke tržiške meščanske in ljudske šole. Bilo je naslednji dan celodnevno češčenje sv. Reš. Telesa in hoteli smo to izvesti. Trajalo je to spovedovanje od desete ure dopoldne do šeste ure zvečer z le majhnim opoldanskim odmorom. Naprosil sem za pomoč tudi g. župnika iz Loma in g. kaplana iz Križev. Ob šestih smo se podali iz cerkve v župnišče k večerji, za sedmo uro je bilo pa napovedano že spovedovanje odraslih. Gospodje so zaostali na župnijskem dvorišču, sam sem pa hitel v vežo. Tam so me čakali sledeči gg.: Dolinar Franc, Jerman Jernej in Seliškar Vinko. Zadnji je bil, kot sem sklepal po obnašanju, le zato navzočen, da je dopolnil število tri. Pisarno smo tedaj v župnišču ravno preurejali in sprejel sem jih v obednici, kjer je bilo že vse pripravljeno za večerjo. Želeli so, da jim izročim hranjene knjižice. Na vprašanje so mi pojasnili, da je imela JSZ svoj občni zbor. Prosili so me tudi, da bi smeli imeti še svoj lokal v Rokodelskem domu. Mirno sem pojasnil, da kar tako ne morem izročiti knjižic, da dve organizaciji ne moreta imeti istega lokala za zbiranje, da ta način ne bo prinesel blagoslova tržiškemu katoliškemu delavstvu, končno sem pa dejal: »Sicer se pa o tem ne moremo sedaj meniti. Prišli ste tak čas, da res tej zadevi ne morem posvetiti časa za razgovor. Vrh tega je pa pleskar ravno danes prepleskal v pisarni blagajno, kjer so knjižice z izjavo hranjene in je nemogoče kaj jemati iz blagajne!« Ravno tedaj so vstopili tudi drugi gg. duhovniki v obednico in poslovali smo se z besedami, da se pomenimo o tem ob drugi priliki.

V petek 25. marca obhaja vsako leto naša farna potrona svoj god. Do pol desete ure sem bil v spovednici, ob desetih sem pa imel govor in slovesno peto sv. mašo. Hitel sem v župnišče le po svete posode za slovesno farno opravilo. Ko

pridem iz prvega nadstropja, pa stojim v veži g. Dolinar Franc. Pojasnil je, da ima JSZ prav takoj svojo sejo in da naj mu izročim knjižice. Kratko sem mu dejal, naj pač upošteva kje in kako sem zaposlen, pa kar tako enostavno tudi en sam, ki niti na izročilni izjavi ni podpisan, ne more dobiti knjižic tolike vrednosti. Zopet sva se poslovala z besedami, da bo treba poiskati bolj primerne časa za to zadevo.

Čakal sem vsak dan, kdaj kdo pride. Saj sem bil tedaj in še danes mnenja, da je bil dvakratni poziv po knjižicah izrečen vedno v neprimernem času. A nikogar ni bilo več blizu. Menil sem, da bodo knjižice pač čakale, katera organizacija bo delala v korist tržiškega katoliškega delavstva.

Dne 24. aprila 1959 sem pa prejel od advokata dr. Jožefa Pokorna iz Škofje Loke poziv, naj vrnem knjižice in predmete, ki so v Rokodelskem domu do 28. aprila predsedniku skupine JSZ Jermanu Jerneju, Tržič, Glavni trg št. 29. Sedaj mi je bilo jasno, da se hoče JSZ meniti le še potom advokata. Poziv je naslovil g. advokat na moje ime, da si je bilo premoženje izročeno župnijskemu uradu. Advokatskega posredovanja nisem vaju, zato me je zabolelo. Sem pa še isti dan g. advokatu pisal dobesedno sledeče:

Gospod dr. Jože Pokorn
advokat Škofja Loka.

Danes sem prejel Vaše cenjeno pismo z dne 22. aprila. Odgovor:

Župnik sem v Tržiču že enajsto leto in v shrambo ali v upravo mi je bilo izročenega že marsikaj. Pa sem vse vestno upravljal.

Menim, da se župnik mora s svojimi farani v vseh zadevah sam pomeniti in je vsako advokatsko posredovanje žalosten znak razmerja med župnikom in farani.

Farani, ki so mi prinesli v shrambo svoje premoženje, last delavske organizacije, naj se oglasijo sami in prepričan sem, da se pomenimo.

Nisem nikogar prosil, naj mi kaj zaupa. Ne iščem svojih koristi, če pa kaj sprejemem, upravljam vestno.

Z odličnim spoštovanjem:

Vovk Anton.

Tržič, 24. aprila 1959.

Menil sem, da vsaj po tem pismu pridejo prizadeti v župnišče. Ni jih bilo. Advokat je pa v drugem pismu z dne 26. aprila zahteval, naj njemu sporočim do 30. aprila, če sem pripravljen v prvem dopisu naštetih predmete »brez pridržka in brez pomenka predsedniku skupine izročiti, če jih pride iskat«. — G. advokatu na to nisem odgovoril, čakal sem pa domačih funkcionarjev, ki predstavljajo skromno oživljeno tržiško JSZ. Čakal sem zaman. To pa pač menim, da je g. advokat vsebino mojega pisma sporočil svojim klientom.

In tako je prišel 6. junij, ki je prinesel poziv k sodnijski razpravi. Osebo sem bil pozvan na sodišče, dasi osebno nisem ničesar sprejemal v shrambo. Premišljeval sem nekaj časa, dne 12. junija sem se pa peljal v Škofjo Loko k g. advokatu Jožefu Pokornu. Nisem ga imel čast spoznati, ker je bil od doma. V njegovi pisarni sem pa izročil na njegovo vest knjižice in seveda prejel potrdilo, da jih je župnijski urad v Trzinu njemu izročil. Poudaril sem, da je s tem zadeva zame končana.

Ni pa končana zadeva za tržiško katoliško delavstvo, ki je denar hranilo in zbiralo. Za kaj bo ta denar uporabljen? To naj kontrolira vsa tržiška delavska javnost! Če je bil ta denar očuvar celo v težkih dneh štrajka leta 1936., mora biti sedaj še bolj točno upravljan. No, za to bo že poskrbela tržiška javnost, ki ne pozabi, da so razna društva v Trzinu že imela razne »talenge«, ki so še danes v pregovoru. — V eni izmed treh knjižic je naložen denar za smodnik pri streljanju ob cerkvenih svečanostih. Pred leti je namreč v ta namen zbirala skupina JSZ po Trzinu denar in odvišni denar je bil vedno naložen v knjižico. Zadnji, ki se v streljanje spušča, je tržiški župnik, prav pa je, da je to ugotovljeno.

Zadeva tudi ni končana za Vincenijevo konferenco, oziroma Rokodelski dom. Čigav je inventar, ki ga je upravljala v Rokodelskem domu JSZ pred ustanovitvijo ZZD. Nihče ne pride poni! V Škofjo Loko ga tudi nihče ne bo nosil ali vozil, kot je bilo to s knjižicami! Kdo bo odgovarjal za ležarino in napotje? Pa še to bodi povedano, da dovoljenja za odvoz ne bo dal predsednik Vincenijeve konference kakšnemu tujemu človeku, ampak le tržiškemu faranu, ki

bo podpisal potrdilo o odvozu. Če bo pa ta inventar še kaj časa ležal v Rokodelskem domu, bo pa pač nadomestil stanarino!

*

Doslej sem v svojem življenju dobil dva poziva na sodišče na svoje lastno ime. Prvi poziv sem dobil leta 1932. in zagovarjati sem se moral zaradi pridige na Breznici 10. julija, ko sem pridigal svojemu rojaku na novi maši. Lastni rojaki so me tožili, da sem poveljeval v cerkvi zeleno barvo, ki je bila tedaj nevarna. Omenil sem pa le pri obedu, da nam je lepo v senci svetoče, zelene lipe, pod katero je rasel tudi novomašnik, kateri naj v delu za duše posnema pridno obiskovalko lipe — čebelico! Takrat sem šel na sodišče z nekim ponosom, ker sem pač lahko ovrigel denunciacijo. Žalosten sem pa bil, da me tožijo — rojaki.

Sedaj pa nisem hotel iti na sodišče. Tožili so me pač — farani...

Viktor Zakrajšek:

Proslava Kristusa Kralja

Vsa Slovenija se pripravlja, da slovesno proslavi kongres Kristusa-Kralja, ki naj v vseh Slovencih še bolj utrdi Njegovo kraljestvo! Kako lepo je to kraljestvo že sedaj po Sloveniji! Cerkve in cerkvice, znamenja ob potih in slike po hišah govore o tem. Pobožnosti po cerkvah in molitve po hišah pričajo o božjem kraljestvu. In nedelja je v Sloveniji še vedno res Gospodov dan. Kako vse drugače je tu doli na jugu. Narod v splošnem malo ve za Kristusa-Kralja duš. Cerkvice, kolikor jih je, so skrite; mali zvonovi vise v nizkih lesenih zvonikih. Pesmi, ki govore o zvonjenju čez hrib in čez plan, tu ne moremo peti. Še oni maloštevilni verniki, ki nosijo kraljestvo Kristusovo v svojih dušah, to nekam nezaupljivo skrivajo v strahu, da zanj ne zazna okolica in ga pomandra. Saj pa tudi ni čudno, ko so pa prve »kulturne« vrednote, ki vlečejo, kavarniške »pevačice« in kino-»pamfleti«. Govoriti o kraljestvu Kristusovem v takem ozračju, je težko...

In vendar. En dan v letu je, ko za kraljuje Kristus tudi po ulicah južno-

srbskih mest. Na praznik sv. Rešnjega Telesa se ne napolnijo samo male katoliške cerkvice, ampak tudi prostor okrog njih. Vse, kar nosi katoliško ime, pride, in to brez vsake agitacije in brez posebnih priprav. Po mestu zrastejo oltarji najlepše okrašeni in po glavnih ulicah se vijejo procesije, ki so od leta do leta daljše in lepše. Ponosno stopajo naši vojaki in oddajajo »salve« pri blagoslovih. Kar nepregledne so njihove vrste. Veseli so, da morejo enkrat pokazati svojo vernost Kristusu. In uradniki vseh vrst, delavci, obrtniki, naseljeniki, vsi, prav vsi brez izjeme pobožno stopajo v procesiji. Če pa morda kdo gleda od strani, ga procesija toliko prevzame, da drugo leto gotovo tudi sam sodeluje. Še celo drugoverci obstanejo ob veličastnosti teh procesij in tiho počaste Kristusa. Glas »pevačice« mora utihniti ob petju sv. evangelijev in ob pobožnih zvokih vojaških godb, ki igrajo religiozne skladbe. Kristus-Kralj zavzame za nekaj ur ulice vseh večjih južno-srbskih mest.

Vodil sem letos res lepo procesijo po skopljanskih ulicah in obujal ob tem mnoge lepe spomine. Kar sram me je bilo pred Jezusom in pred ljudmi, ko sem imel za asistenco mesto mladih kaplanov — same stare gospode. Pa me je lepota procesije toliko prevzela, da sem ob koncu mislil le eno: Kristus naj zmaga in vlada in k temu naj pomaga tudi kongres Kristusa-Kralja, pri katerem bomo vsaj duhovno sodelovali tudi katoličani iz Južne Srbije.

To in ono

Karmelsko nedeljo smo že lani obhajali bolj slovesno. Le dež je preprečil, da se ni mogla vršiti nameravana procesija s srebrnim kipom karmelske Gospe. Letos je pa karmelska nedelja prav na god karmelske Matere božje. Zato jo bomo prav lepo skušali obhajati. Saj je karmelska bratovščina v naši župniji jako stara in pomembna. Prvič je bila ustanovljena že leta 1672. Za časa cesarja Jožefa II. je bila zatrta, oživila jo in vnovič povrnjena je pa bila 21. novembra 1851. Od leta 1852, do sedaj je bilo vpisanih 8590 udov. Lani je bilo vpisanih na karmelsko nedeljo 159 novih udov. Bratovščina ima svoj oltar v ka-

pelici in je tudi predhodnica dekleške Marijine družbe. Včasih so se vpisavali v bratovščino vsi prvoobhajanci, sedaj se odloči za sprejem vsak po svojem preudarku.

Takole bomo obhajali to nedeljo: Popoldne ob pol treh bo v cerkvi primeren govor. Nato se bo pomikala procesija s srebrnim kipom Matere božje do Travnarjeve kapelice na Slapu. Pete litanije bomo opravili med procesijo. Po procesiji bo v cerkvi še blagoslov z Najsvetejšim. Končno bo v kapelici sprejem novih udov. K procesiji je seveda vabljen vsa župnija, prišlo bo pa gotovo tudi kaj vernikov iz sosednih župnij, ki so tudi vpisani v našo bratovščino. Uvrstijo naj se najprvo Marijini vrtni in ženstvo, za kipom pa moški. Marijine družbe gredo z zastavami.

Prenovitev znamenj je marsikje potrebno. Hvala Bogu, v naši župniji smo jih lepo uredili v zadnjih letih in ni kričeče potrebe nikjer. Pripravljalni odbor za kongres Kristusa Kralja želi, da bi v vsaki župniji kakšno kapelico prenovili in 9. julija naj bi bila slovesnost pri prenovljenem znamenju. Pri nas se bomo pa kongresa spomnili 16. jul. še posebej, ko bomo imeli procesijo na Slap.

Za kongres Kristusa Kralja smo nabrali v cerkvi zadnjo nedeljo aprila din 986,50. Dodano je bilo potem še v župnijski pisarni toliko, da je župnija poslala din 1.150,—. Kongres je združen z velikimi stroški. Zato naj bodo listki, ki jih propadajo fantje in dekleta v korist kongresa, toplo priporočeni.

Za Baragovo semenišče smo pobirali letos farni prispevek na prvo nedeljo v mesecu maju. Prišla sta dva gg. bogoslovca iz Ljubljane, ki sta pobirala po cerkvi pri vseh treh sv. mašah. Nabrala sta din 6.401,50. Pri nedeljskih šmarnicah je pa nabral v isti namen cerkvenik v pušco din 455,50. Bog povrni!

Oznanila za julij

1. Presveta Kri Gospodova.
2. V. nedelja po Binkošti, prva v mesecu in spomin Obiskovanja Marijinega. Službe božje so v navadnem redu. Zjutraj pri šesti sv. maši je mesečno sv. obhajilo za može in fante.
5. Praznik sv. Cirila in Metoda.
7. Prvi petek v mesecu. Ob šestih je sv. maša pred Najsvetejšim. Na predvečer je od osmih

do devetih v župnijski cerkvi skupna molitev svete ure.

9. VI. nedelja po Binkošti. Službe božje so v navadnem redu.

12. Hermagora in Fortunat, patrona ljubljanske škofije.

14. Obletnica posvetitve prevz. g. knezoškofa dr. Gregorija Rožmana, vladike naše škofije. Visoki knez bodi v molitev priporočen!

16. VII. nedelja po Binkošti in god karmelske Matere božje. Ena sv. maša je ta dan za žive ude karmelske bratovščine. Dopoldanske službe božje so v navadnem redu. Ta dan morejo dobiti vsakikrat popolne odpustke verniki, ki obiščejo našo župnijsko cerkev in molijo v papežev namen. Ti popolni odpustki se morejo dobivati od 15. opoldne do 16. opolnoči. Seveda je potreben tudi prejem sv. zakramentov. Udje karmelske bratovščine morejo ta dan prejeti še posebne odpustke. Popoldne ob pol treh govor, procesija s srebrnim kipom karmelske Matere božje do Travnarjeve kapelice na Slapu in slovesne pete litanije Matere božje. Končno je darovanje za mrtvaško opravilo naslednjega dneva in sprejem novih udov v karmelsko bratovščino pri karmelskem oltarju v kapelici.

17. Ob pol šestih so velike bilje z zvonenjem, nato slovesna petja črna sv. maša z leviti za vse umrle ude karmelske bratovščine. Po sv. maši je obhod po pokopališču, kjer je libera pred kapelico. Ta dan je tudi god sv. Aleša. Sv. maša po namenu Dolincev bo ob pol sedmih in je združena z običajnim darovanjem Dolincev.

19. God sv. Vincencija Pav. Ob sedmih je sv. maša v kapeli na Skali za žive in mrtve dobrotnike Vincencijeve konference.

25. VII. nedelja po Binkošti. Službe božje so v navadnem redu.

25. Sv. Jakob. Ob šestih je orglana farna sv. maša.

26. God sv. Ane. Ob pol šestih je v župnijski cerkvi govor za matere in nato sv. maša s skupnim sv. obhajilom za članice Marijine družbe žena. Pri Sv. Ani je sv. maša ob desetih za sosesko.

29. Celodnevno čiščenje sv. R. T. v kapelici Dekliškega doma. Sv. Rešnje Telo bo izpostavljeno od šeste ure zjutraj do šeste ure zvečer. Pričetna pobožnost se prične zjutraj z litanijami Srca Jezusovega in s sv. mašo, zvečer se pa za zaključek vrši ob pol šestih kratek govor, nato pa slovesne pete litanije Srca Jezusovega z zahvalno pesmijo. Ure čiščenja si razdelijo med seboj prebivalke Dekliškega doma, a vljudo so vabljeni tudi drugi verniki, da gredo ta dan v to kapelo počastiti sv. R. T.

30. IX. nedelja po Binkošti. Službe božje v župnijski cerkvi so v navadnem redu. Ob desetih je tudi cerkveno opravilo s pridigo in darovanjem v cerkvi sv. Ane pod Ljubeljem.

31. Sv. Ignacij.

Shodi cerkvenih organizacij:

III. red: shod in vesoljna odveza 2.

Dekliška Marijini družba: shod 16., skupno sv. obhajilo 23.

Marijina družba žena: shod, sv. maša in skupno sv. obhajilo 26.

Karmelska bratovščina: shod 16., sv. maši 16. in 17.

Sv. maša na Kofrah: po oznanilu v cerkvi.

Mesečna sv. spoved šolarjev: v tednu po 25. kot bo oznanjeno.

Molitvena pomoč KA: vsak petek zvečer ob osmih.

Marijini vrteci: po napovedi gg. veroučiteljev.

Župnijska kronika za maj

Maja v naši župniji rojenih: 11.

Maja v naši župniji poročeni:

1. Otrin Martin, orožniški podnarednik, Podnart 16, župnija Dobrava pri Kropi, in Dovžan Hedvika, zasebnica, Sveta Ana 38, sta se poročila v cerkvi sv. Ane pod Ljubeljem dne 15. maja.
2. Kosmač Jernej, predilniški klepar, Tržič, Pot na pilarno 5, in Koprivnik Helena, predilniška delavka, Tržič, Glavni trg 25, poročena 15. maja.
3. Skof Valentin, zidarski pomočnik, Tržič, Ljubljanska cesta 50, in Polajnar Franciška, Sveta Ana 108, poročena 14. maja.
4. Kopač Franc, predilniški delavec, Tržič, Pot na pilarno 10, in Javornik Marija, zasebnica, Tržič, Ljubljanska cesta 15, poročena 20. maja.
5. Janoušek Karel, predilniški delavec, Bistrica 57, in Kočevar Leopoldina, zasebnica, Sveta Ana 3, poročena 28. maja.

Maja v naši župniji umrli:

1. Vogelnik Stanislav, sin predilniškega delavca, rojen in umrl 2. maja 1939 v Tržiču, Pred šolo šte. 5.
2. Gašperin Ivana, samska hišna posestnica, rojena 28. IV. 1868 v Begunjah, umrla 10. maja 1939 v Tržiču, Cerkevna ulica šte. 9.
3. Jeglič Franc, samski zasebnik, rojen 21. XI. 1862 v Tržiču, umrl 11. maja 1939 v Tržiču, Cerkevna ulica 21.
4. Ovsenek Marija, samska zasebnica, rojena 3. IX. 1859 v Kovorju, umrla v Tržiču, Glavni trg šte. 21, dne 25. maja 1939.
5. Čarman Anton, posestnik, rojen pri Sveti Ani 13. VI. 1862, poročen 18. V. 1896, umrl pri Sveti Ani šte. 21, dne 26. maja 1939.

Majska poročila od drugod:

1. Srečnik Franc, rojen v Tržiču šte. 49, dne 3. XII. 1871 se je poročil tretjič v cerkvi Marijinega Oznanjenja v Ljubljani, dne 7. maja 1939. Pred poročni oltar je peljal Naglič Juliano.
2. Dovžan Neža, rojena 21. I. 1906 pri Sveti Ani šte. 87, se je poročila v Projernu na Korškem 30. maja 1939. Ressler Peter ji je obljubil zakonsko zvestobo.